

GUDRUN ØSTERGAARD

TRIO UNITE

KRABAT LETLÆST

TRIO

GUDRUN ØSTERGAARD

UNITE

KAPITEL 1

DET ER BARE ET SPIL

Jon lukker døren til opgangen efter dem.

“Hold kæft nogle noobs!” Jon holder en hånd op.

“Vi smadrede dem for vildt, bror.” Khalil rammer hans hånd med et højt klask.

“Men det var sådan nogle små børn.” Jon ser helt skyldig ud. “Måske var de kun 11?”

“Vi kan sgu da ikke gøre for, vi er 14, bror!”

“Det var altså lidt strengt af os.” Jon rynker sine øjenbryn helt sammen.

Så flækker de begge to af grin.

De to venner smider deres tasker i et hjørne af entreen. Jons far kommer ud i sin kørestol.

“God dag i skolen, drenge? Kom, teen er klar.”

De sidder ved bordet i stuen. De drikker te af

små glas. Det gør de næsten hver dag efter skole og klub. Jon og Khalil er naboer. De er næsten altid sammen. Det med teen har Jons far lært, da han var ung. Det var før kørestolen. Han var udsendt som redder med Røde Kors. Indtil det gik galt en dag.

“Var det sjovt i klubben?” Jons far hælder mere te op.

Jon og Khalil taler i munden på hinanden. De fortæller om Trio Unite.

“Altså, hvad er et first person shooter-spil?” Jons far rynker panden.

“Det er også lige meget. Det er sådan et skydespil, okay?”

“Men hvem spiller I med?”

Jons far ved ikke så meget om computerspil. Han læser mest bøger.

“Alle mulige. Det er jo online, far. Vi kender dem ikke.”

“Okay. Så der er de her tre roller. Man kan være scout, baiter eller sniper, ikke? De har hver sin farve: gul, grøn og rød.” Khalil prøver reelt at være pædagogisk.

”Vi kalder det Hulen. Altså det rum, hvor vi sidder og gamer.”

”Ja og Khalil er scout. Han skal spurte rundt og finde fjenden. Han er pisse god til at løbe stærkt.” Jon bokser Khalil på skulderen. ”Ligesom i virkeligheden.”

”Og Jon er baiter. Han kan tage en masse skud. Han er sådan et kæmpe brød.” Khalil griner til Jon. ”Ikke som i virkeligheden.”

Jon griner.

”Men hvad går det ud på?”

”Simpelt. At overleve.” Jon slår ud med en hånd.

”At skyde alle de andre hold.” Khalil griner. Han lader som om, han skyder med en riffel.

Jons far holder hænderne op foran sig. Han ser ægte forskrækket ud.

”Sorry.” Khalil skynder sig at sænke det usynlige våben.

Han havde lige glemte det. At Jons far meget let bliver skræmt. Det er noget PTSD, fra da han var udsendt. Khalil har ikke lyst til at gøre ham bange.

Jons far er et af de sødste mennesker, han kender.
De er næsten familie.

Khalil rækker over bordet og lægger en hånd på hans arm.

“Er du okay?”

Jons far nikker og smiler.

“Det lyder ikke særlig rart det der Trio. At løbe rundt og dræbe andre.” Jons far ryster på sit hoved.

“Det er noget skidt. Jeg forstår det ikke.”

“Men det er jo bare et spil!” råber Jon og Khalil i kor.

KAPITEL 2

KRIGEN ER BRUDT UD

Jon drejer ind bag en mur. De har ikke opdaget ham. Han holder sin riffel parat. Hvis bare han kan finde den sidste. Han løber lydløst videre. Han holder sig hele tiden i dækning. Han klatrer op ad en stige. Oppe på taget lægger han sig fladt ned. Han maver sig hen til kanten. Dér! I en smal gyde får han øje på ham. Det er de andres scout. Yes! Nu har han hele deres trio: en scout, en baiter og en sniper.

Jons mave rumler. Han slipper musen og gaber. Han er pisse sulten. Klokken er snart 20. Hvorfor har hans far ikke lavet mad endnu?

Inde i stuen sidder hans far foran tv'et.

”Skal vi ikke snart spise?” Jon sætter sig på et hjørne af sofaen.

Det giver et sæt i hans far.

”Huh. Jeg hørte slet ikke du kom, Jon.” Han tørrer hurtigt sine øjne med et ærme.

Har han grædt? Godt nok er det tit, at Jons far kommer til at græde. Især når de ser film. Men det er ikke en film, han ser. Det er nogle politikere. Der er også en i uniform. De taler med alvorlige stemmer. Ham i uniform har en lodret rynke i panden. Han peger på et kort. Man kan se Europa og noget af Asien.

”Der er krig, Jon.” Jons far hvisker. ”Det er forfærdeligt.”

”Hvordan krig? Hvorfor?”

”De stakkels folk.” Jons far hører slet ikke efter. ”Bare vi kunne hjælpe dem.”

”Far, jeg er altså mega sulten.”

”De må flygte med deres børn. Det er for farligt at blive.”

Jon rejser sig.

”Far? Skal vi ikke lave noget mad snart?”

”Hvad? Nå ja, tiden flyver.” Først nu hører han,

hvad Jon siger. ”Øh, kan du ikke tage dig noget mysli?”

Jon hælder mysli og mælk i en skål. Han kan se sin far fra deres åbne køkken. Han stirrer på tv’et. De taler om tanks og baser og missiler. Der løber tårer ned ad hans kinder igen. Jon går ind på sit værelse og spiser.

GUDRUN ØSTERGAARD

Gudrun Østergaard (f. 1965) skriver både for store børn, unge og voksne. Hun har udgivet en lang række noveller, en roman for voksne og en ungdomsroman. I 2018 fik hun Niels Klimprisen for steampunk-novellen *Krinoline og kedsomhed – eller historien om en rigtig kvinde*.